

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **M. T. (alias A. T.)**, st. příslušnost: Sýrie
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2020, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství - Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států - dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „nařízení“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nedostatečné zjištění skutkového stavu - žalovaná z úřední povinnosti podrobněji nezkoumala, zda předání do Rumunska není fakticky a právně vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků podle čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení. Rumunsko je nestandardní evropská země a neposkytuje dostatečné záruky žadatelům o mezinárodní ochranu. Žalobci navíc hrozí v Rumunsku nákaza virem COVID 19, hygienické podmínky v uprchlických táborech jsou nevyhovující a možnost dostat se do zdravotnického zařízení je ztížena nebo zamezená. Žalobce navrhl jako důkaz aktualizovanou zprávu z AIDA - azylové informační databáze Evropské rady pro uprchlíky (ECRE) o Rumunsku ke dni 31. 12. 2019.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalované známa žádná překážka předání žalobce do Rumunska a zabývala se možností předání žalobce i tím, zda předání nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. O Rumunsku není obecně známo, že by zde byly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízeních s cizinci.
4. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 věty druhé a třetí v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
6. **Ze správního spisu** soud zjistil ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu o zajištění cizince dne 2. 6. 2020, že žalobce se v 23.15 h zeptal policisty, který venčil služebního psa, anglicky na cestu do Německa a k dotazu sdělil, že je ze Sýrie a nemá doklad totožnosti ani peníze, jmenuje se M. T., má jen rumunské listiny (s uvedeným jménem), přijel v kamionu schovaný pod návěsem a myslel, že už je v Německu. Žalobce byl zajištěn a převezen do cely.
7. **Podle úředního záznamu** ze dne 3. 6. 2020 žalobce nežádal vyrozumění žádné osoby o zajištění, nevyužil práva na ošetření nebo vyšetření. Záznam žalobce podepsal, včetně poučení v arabském jazyce; anglickou verzi odmítl podepsat.
8. **V databázi EURODAC** byl žalobce podle otisků prstů nalezen se záznamem z Rumunska, v arabské verzi jej podepsal. Při umístění do cely žalobce neuvedl, že trpí závažnou chorobou a nebylo zde ani žádné takové podezření. Verzi v arabském jazyce žalobce odmítl podepsat.
9. Žalobce byl na žádost policie před umístěním do cely vyšetřen. Podle lékařské zprávy internistky se žalobce fyzicky s ničím neléčí, nebere léky, v Rumunsku byl údajně v péči

psychiatra. Lékařka neshledala po vyšetření žádné omezení zdravotního stavu a celé vyšetření popsala. Ve spise následuje svazek listin v rumunštině, částečně s arabským překladem a podpisy žalobce.

10. Podle záznamu záchranné služby Olomouckého kraje ze dne 3. 6. 2020 (14.34 h) žalobce v cele křičel, že chce pustit, roztrhal si tričko a chtěl se oběsit, měl tendence ke kolapsu při hyperventilaci, seděl pak na zemi a křičel anglicky, ať ho pustí, chce za rodiči, ti nejsou v České republice (dále i „ČR“), zde nikoho nemá. Žalobce na sebe nenechal sáhnout, byl až agresivní, přišel tlumočník z arabského jazyka, žalobce byl zklidněn injekcí, nechtěl tlumočníka, bude to řešit dále.
11. Podle protokolu o podání vysvětlení se žalobce jmenuje A. T. Žalobce k dotazům na zdravotní stav uvedl, že se cítí zdravý, cestovní doklad nemá, protože o něj nežádal, má jen kopii rodného listu. Matka zemřela před 4 dny v L. a kde je otec, neví. V S. má sestru, druhou sestru a bratra v L. Žalobce žil v S. do roku 2013, pak byl v L. s matkou a sourozenci, v roce 2018 se vrátil do S., kde ho Palestinci chtěli vzít do války. Při odjezdu ho chytili a uvěznili. Pak v roce 2019 převaděčům dal 2 000 dolarů a cestoval přes Řecko, Makedonii a Srbsko atd. do Slovinska, kde ho zadrželi policisté, vzali otisky prstů a vrátili do Chorvatska. Tam ho nějací lidé chytili, okradli o peníze, telefon a oblečení. Žalobce pak šel ve spodním prádle do Bělehradu s další syrskou rodinou, ze Subotice do Maďarska se mu nepodařilo přejít, tak jel na hranici s Rumunskem, kde je kemp Kikinda, hranici přešel pěšky a v Rumunsku se přihlásil policii, dal otisky prstů, spal ve středisku a o azyl nežádal, čekal, že dostane nějaký pobyt a za tři měsíce mu žádost i odvolání, které mu ve středisku poradil právník, zamítli. Žalobce překročil hranici s Rumunskem před 5 dny pěšky, autobusem dojel do Budapešti a taxislužbou na hranice s Rakouskem. Před Vídní vlezl mezi náhradní pneumatiky kamionu, když řidič spal. Nevěděl, že Česká republika hraničí s Rakouskem, myslel, že dojel do Německa. Když se podíval do telefonu, zjistil, že je v České republice. Když uviděl policistu, šel se ho zeptat, jestli by mu mohl pomoci a jak se zde může ubytovat. Peníze na cestu dostal v kempu v Rumunsku, každý měsíc 100 eur. Žalobce k dotazům žalované uvedl, že cílem jeho cesty bylo Německo, v ČR je poprvé, nechtěl a nechce zde zůstat, ani zde nechce podat žádost o azyl; nechce se vrátit ani do Rumunska, má tam problém, stíhali ho tam bratři dívky, se kterou tam chodil, chce jen do Německa. V Rumunsku o azyl žádat nechtěl, protože je tam „spousta arabské mafie“ a žalobce se tam necítí bezpečně. O vydání víza pro cestu do některého státu EU nikdy nežádal, o azyl také nikde nežádal, jen v Rumunsku mu vzali kvůli azylu otisky a slíbili pobyt, ale ten mu po třech měsících zamítli. Zákaz pobytu v EU mu uložen nebyl, v ČR nemá příbuzné ani známé, cestovní doklad nemá a nikdy neměl, i když věděl, že potřebuje povolení k překročení hranic, ale neměl ho. Nikde nebyl stíhán ani souzen, nemá žádné finanční prostředky. V ČR nemá žádné vazby sociální, ekonomické, kulturní ani jiné. Žalobce nemá a nebyl testován na COVID 19 a nemá příznaky. K otázce na sebepoškození žalobce uvedl, že se cítil jako ve vězení a měl úzkost, nikdo u toho nebyl, ani policisté, ti mu příběhli na pomoc a zabránili mu hned v jednání. Včera žádal lékaře o lék na špatný psychický stav, ale nic mu nedal. Chtěl psychologa, ale dali mu normálního lékaře. Žalobce cítil, že se chce zabít. Žalobce i tlumočník protokol podepsali a souhlasili s jeho obsahem.
12. Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 6. 2020 uložila žalobci podle § 50a zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území České republiky.

13. **Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 6. 2020 žalobce zajistila** podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze skutkových zjištění je patrné, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 2. 6. 2020 na území ČR bez cestovního dokladu, víza a oprávnění k pobytu. Žalobce je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Rumunsku, kde se měl zdržovat do doby, než nabude právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti založily důvod pro zahájení řízení podle nařízení. První bezpečnou zemí, kde byl žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, byla Rumunská republika, která je příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s nařízením povinna žalobce přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo ukončeno [čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení]. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem přemístění podle tohoto nařízení, je-li tu vážné nebezpečí útěku, pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice a měl zde setrvat do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, avšak ve skutečnosti svým popsáním jednáním dal najevo, že nehledal ochranu v podobě azylu v Rumunské republice, pokračoval v cestě do cílové země (Německo), vstoupil na území Evropské unie bez platného cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a měl v úmyslu pokračovat bez těchto dokladů do Německa. Žalobce neměl zajištěné v ČR ubytování. Vstupem bez dokladů a povolení na území Řecka, Srbska, Maďarska, Slovenska, České republiky a dalších států dal žalobce jasně najevo, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do Rumunska. Žalobce svým jednáním prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Toto jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti při vstupu do Rumunska, nedává záruku, že žalobce bude skutečně vyčkávat na území ČR do doby předání. U žalobce tedy existuje vážné nebezpečí útěku a pokračování cesty do Německa.
14. Z prokázaného jednání žalobce vyplývá, že mírnější opatření by u něj nebyla účinná, žalobce nemá v ČR zajištěné ubytování, nemá dostatek finančních prostředků, věděl, že nemá platné vízum, a přesto vstoupil na území ČR. Tím porušil jednu z nejzákladnějších povinností cizinců pobývajících v ČR. Žalobce nemá ani dostatek peněžních prostředků na realizaci předání do Rumunska, v ČR nemá žádného příbuzného nebo známého, který by ho ubytoval nebo za něj složil záruku. Žalobce tak není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a je zde důvodná obava, že by byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce úmyslně opustil Rumunsko, které mu nabídlo mezinárodní ochranu. Důvěra vůči žalobci je oslabena.
15. Žalovaná se zabývala otázkou, zda je potencionálně možné předání žalobce a zdali nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce je v produktivním věku a je zdravotně v pořádku a svobodný. Podle jeho slov v ČR nikdy nebyl, nemá zde žádné příbuzné a známé, žádné rodinné vazby. Délku pobytu žalobce na zdejším území lze počítat na několik hodin, takže si nemohl vytvořit silnější vazby k ČR, které by byly překážkou jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Rumunska. Vzhledem k uvedenému je vyloučeno, aby si žalobce v ČR vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce žádné finanční prostředky nemá, není schopen si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si žalobce byl schopen prostředky na svou obživu a ubytování legálně

obstatat. V případě žalobce je vyloučen dobrovolný návrat do Rumunska, protože nemá prostředky na cestu a hrozil opětovný nelegální vstup na území dalších států.

16. Rumunsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků. Předání žalobce do Rumunska je uskutečnitelné. Ministerstvo vnitra sdělilo dne 24. 6. 2020 žalované, že dne 24. 6. 2020 obdrželo souhlas Rumunské republiky se zpětvzetím žalobce a požádalo o prodloužení zajištění nejdéle do 5. 8. 2020.
17. Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020 prodloužila zajištění žalobce o 34 dnů, tj. do 5. 8. 2020, v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce dne 4. 6. 2020, a to od 2. 6. 2020 (od okamžiku omezení svobody žalobce) do 2. 7. 2020, tj. na 30 dnů v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 6. 2020 byla odeslána žádost o přijetí cizince zpět do Rumunska a dne 24. 6. 2020 byl obdržen souhlas s touto žádostí. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení má Česká republika lhůtu šest týdnů na realizaci předání žalobce do Rumunska, tj. do 5. 8. 2020. Lhůta na realizaci předání žalobce překračuje dobu stanovenou rozhodnutím o zajištění, proto ji žalovaná prodloužila o 34 dnů, tj. ode dne, který následuje po posledním dni doby stanovené rozhodnutím o zajištění žalobce, do konce citované šestitýdenní lhůty pro předání podle nařízení. Žalovaná zopakovala pro prodloužení zajištění důvody z rozhodnutí o zajištění, tj. důvody zajištění, důvody nemožnosti využít mírnějších opatření a důvody vedoucí k závěru, že nedojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
19. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení“, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení“. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.
20. Podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i

provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

21. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.
22. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o zajištění a stanovení povinnosti cizince opustit území České republiky činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).
23. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání cizince realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že předání bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k předání cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012-59).
24. Vyslovené požadavky žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění naplnila. Popsala, že na základě předchozího jednání žalobce hrozí nebezpečí útěku a pokračování v protiprávní činnosti, proto v daném případě žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Ze spisového materiálu žalovaná rovněž nezjistila, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, že by bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (přiměřeně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované tedy není důvodná.
25. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu pro žalovanou bylo podstatné, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, uváděl nesprávné informace o své osobě (zejména sděloval různá jména), neměl finanční prostředky, které by mu umožnily vycestovat z ČR,

a na území ČR nemá žádnou rodinu či známé. Podle nařízení Dublin III měl být žalobce jako příslušník třetího státu předán do Rumunska. Za tímto účelem byl zajištěn, neboť nebylo možné u něj uplatnit zvláštní opatření.

26. Systémové nedostatky v řízení s cizinci pro projednávaný případ podle konstantní judikatury nejsou známy. Podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, který se k aktuální situaci v Rumunsku podrobně vyjádřil a zdejší soud na tyto závěry odkazuje, neboť jsou plně použitelné i v souzené věci. Neexistence systémových nedostatků v řízení s cizinci v Rumunsku je zdejšímu soudu známa i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 2019, č. j. 60 Az 24/2019-59. Soud neprovedl důkaz zprávou z AIDA – azylové informační databáze Evropské rady pro uprchlíky (ECRE) o Rumunsku ke dni 31. 12. 2019, protože obsahovala stav ke dni 31. 12. 2017, s výjimkou některých statistických údajů k 9. 1. 2018 a 14. 2. 2018. Ostatně, žalobce žádné konkrétní systémové nedostatky ve správním ani soudním řízení netvrdil. Žalobci v Rumunsku nehrozí žádné mučení, vážné nebezpečí a je zde důvěra v rumunské orgány, pokud jde o dublinský systém.
27. Soud zdůrazňuje, že žalobce uvedl nejdříve žalované, že se jmenuje M. T. a poté do protokolu za přítomnosti tlumočníka, že se jmenuje A. T. Žalobce tvrdil, že trpí schizofrenií a rozdvojenou osobností (tyto rozdílné pojmy různě zaměňoval a používal nahodile), avšak zpráva psychologa takový závěr ani žádné takové indicie neosvědčila. Nadto v průběhu celého řízení nevyšly najevo žádné pochybnosti o tom, že se u žalobce vyskytují jakékoli symptomy tyto poruchy charakterizující. Žalobce svým chováním dal opakovaně najevo, že není důvěryhodný. Měnil údaje o svém jménu, tvrdil existenci poruch, i když lékařské zprávy, zpráva záchranné služby a zpráva psychologa a jeho chování o tom vůbec nevypovídaly. Žalobce potvrdil, že věděl, že musí mít doklad totožnosti a povolení ke vstupu a pobytu v jednotlivých zemích, ale úmyslně všude porušoval právní předpisy a hodlal v tom pokračovat. Výpovědi žalobce o těchto skutečnostech i jeho zdokumentované chování v Rumunsku byly konzistentní a nebyly v nich rozpory. Zpráva psychologa s ohledem na hladovku (na protest proti vrácení do Rumunska), demonstraci přípravy oběšení a jednorázovému spaní na chodbě (k ránu si však lehl do postele) poukazovala na manipulativní chování, nikoli na duševní poruchy, jak potvrdil psycholog v jeho zprávě. Žalobce psychologovi navrhoval, aby určil, že se jeho duševní poruchy mají léčit v rodinném kruhu, přičemž rodinu má v Berlíně. Nebylo tak možné pochybovat o úmyslech žalobce jednat účelově a porušovat pravidla o vstupu a pobytu v zemích EU a dalších zemích. Byl zde proto i důvodný předpoklad, že žalobce se nevrátí dobrovolně do Rumunska, ostatně na to neměl ani peníze, ani žádnou jinou možnost, jak si zajistit návrat do Rumunska sám.
28. Z provedeného řízení nevyplývalo ani to, že se žalobcem se špatně zachází. Ve správním spise je založeno 17 zpráv o lékařských vyšetřeních žalobce, podle kterých mimo jiné sice držel hladovku, ale jeho BMI je v pásmu nadváhy (27,43). Žalobce vyšetřil na doporučení sociální služby zařízení pro zajištění cizinců psycholog. Podle lékařských zpráv a celé řady absolvovaných vyšetření (invazivních i neinvazivních) za přítomnosti tlumočníka je žalobce zdravý, nemá otoky, nebere léky, nebyl vážněji nemocen, rodinná anamnéza je bezvýznamná, nemá problémy s hybností ani dýcháním, neměl operace, nemá alergie, hybnost páteře je v normě, nemá problémy s kůží, jizvy z údajného sebepoškození jsou staršího data, nemá chronická onemocnění. Žalobce byl podle zpráv ve správním spise i vícekrát denně vyšetřován lékařem ve zdravotnickém zařízení v zařízení pro zajištění

cizinců, vyšetřila ho záchranná služba a dále byl vyšetřován v nemocnici ve Frýdku-Místku. Žalobce neudával obtíže, všechny laboratorní výsledky a měření byly v normě. Hladovku žalobce vyhlásil za přítomnosti tlumočníka po sdělení, že bude vrácen do Rumunska. Jinak žalobce, zejména do doby vyhlášení hladovky, spolupracoval a byl klidný, stravu přijímal, hygienické pomůcky obdržel a byl poučen o následcích hladovky. Žalobce v námitce neuvedl, v čem mělo s ohledem na jeho prokázaný zdravotní stav spočívat špatné zacházení. Za daných okolností podle soudu nebylo třeba dalších odborných vyšetření či dalšího odborného zkoumání psychického stavu žalobce. Zde soud zejména odkazuje na závěr psychologa o manipulativním chování a absenci duševní poruchy. Z popsaného vyšetřování zdravotního stavu je zřejmé, že se mu dostalo nadstandardní péče a že bylo vyvráceno jeho tvrzení o jeho zranitelnosti coby osoby trpící schizofrenií anebo poruchou rozdvojené osobnosti či podobnou poruchou, těmto poruchám nenasvědčovalo vůbec nic, neměl ani jeden z příznaků. K tvrzenému traumatu žalobce neuvedl nic konkrétního a chování žalobce o něm vůbec nesvědčilo. K nejzákladnějšímu úsudku o duševních poruchách není za daných okolností u žalobce třeba odbornějšího zkoumání, ostatně psycholog a řada praktických a odborných lékařů žalobce vyšetřila. Žalovaná se s těmito skutečnostmi vypořádala dostatečně, popsala je jak v průběhu správního řízení, tak v odůvodnění (důvěra v žalobce byla oslabena, žalobce je zdravotně v pořádku, sám do protokolu uvedl a podepsal, že se cítí zdravý atd.).

29. Žalobce není zranitelnou osobou, sám tvrdil, že si ani nepožádal o cestovní doklad, ačkoli věděl, že ho potřebuje, stejně jako povolení ke vstupu do jednotlivých zemí a k pobytu v nich, a přesto svůj úmysl dostat se do cílové země opakovaně naplňoval a vědomě platil převaděčům za nelegální překračování hranic. Je zjevné, že žalobce vědomě nerespektuje právní předpisy EU, členských států ani dalších států, úmyslně je porušuje a bezostyšně je hodlá porušovat dál, jak opakovaně tvrdil za přítomnosti tlumočníka.
30. V době rozhodování o zajištění přítom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Žalovaná ani nebyla povinna se zabývat tím, zda žalobci v Rumunsku (případně v zemi původu) hrozí újma ve smyslu systémových nedostatků v řízení s cizinci. O Rumunsku není obecně známo, že by zde probíhaly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízeních s cizinci. Vzhledem k tomu, že o tom nebyly důvodné pochybnosti, ani žalobce ve správním řízení žádné neuvedl, nebylo povinností žalované se této otázce v rozhodnutí o zajištění věnovat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS; k Rumunsku srov. např. aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2020, č. j. 32 A 24/2020-41).
31. Z obsahu rozhodnutí o zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.
32. K povaze těchto nedostatků je pak třeba uvést, že systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že „nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, deklarace

systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87). Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, aby členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. Taková porušení žalobce v posuzované věci nenamítal a nevyšly najevo.

33. Žalovaná odůvodnila srozumitelně, náležitě a dostatečně, proč nebylo možné v případě žalobce sáhnout k mírnějšímu opatření, než je zajištění žalobce. Poukázala přitom na absenci finančních prostředků žalobce, která je doložena ve správním spisu.
34. Žalobce pak při podání vysvětlení sám neuvedl žádné indicie v tom směru, že by mu někdo mohl finanční prostředky k zajištění obživy a bydlení zajistit. Historie pohybu žalobce od překročení hranic schengenského prostoru a jeho neochota setrvat na území Rumunska i České republiky (na jejíž území žalobce vkročil jako tranzitující cizinec v podstatě omylem, když utekl z kamionu) je dostatečně doložena ve správním spisu a zdůvodňuje logicky a přezkoumatelně úvahu žalované o nezbytnosti užití institutu zajištění za účelem předání cizince do příslušného členského státu EU.
35. Žalobce vyjádřil jednoznačně své odhodlání cestovat do Německa a neochotu vrátit se do Rumunska, což je důležitá indicie k závěru, že by se dobrovolně nepodvolil přemístění do těchto členských států EU. Na nezbytnosti jeho zajištění nemění nic ani případný diskomfort v zařízení pro zajištění cizinců spočívající zejména ve společenské izolaci způsobené neznalostí jiných jazyků.
36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného žalovanou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Důvěryhodnost tvrzení žalobce byla zcela oslabena tím, že postupně měnil výpovědi a jeho tvrzení byla účelová a v tomto směru nabývala na intenzitě.
37. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 4. srpna 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.